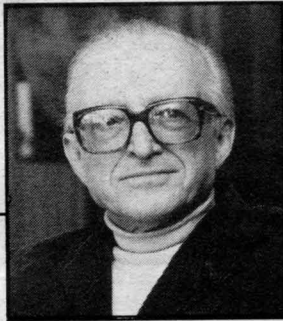

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Cinc segles
passen volant

Pere Calders

Es fan esforços notables per figurar al llibre Guinness de rècords mundials. Hi ha qui hi treballa conscientment i qui fa mèrits gairebé sense adonar-se'n, a la bona de Déu, però amb resultats que els fan mereixedors d'una bona classificació.

Suposo que, si no tothom, molta gent va tenir notícia del cas del ciutadà de Pontevedra que es trobava malament, i anava cada dia a l'hospital de la seva localitat per demanar que l'ingressessin. Rebia, invariablement, la mateixa resposta: no el podien admetre perquè no tenien llits.

—Que vol dir que no tenen llits? ¿Que no és un hospital, això?

—Es clar que tenim llits —li responien—. Però estan tots ocupats i hi ha cues de malalts que han vingut abans que vostè. No el voldríem desanimar, però el seu cas va per llarg...

Finalment, el ciutadà de Pontevedra va agafar el llit de casa seva, va carregar-se'l a l'esquena i apa, se'n va anar xano-xano cap a l'hospital. "Ja torno a ésser aquí", devia dir. "Però ara em porto el llit. On volen que el posi?"

Es tracta d'un fet que no desmereixeria a les pàgines del Guinness, tot i que l'interessat no es proposava pas de tirar-hi.

Han ocorregut altres coses d'interès general, com ara el succés de Jeffrey Dahmer, l'assassí americà actiu i feiner, acusat d'haver mort, esquarterat i devorat trossos de quinze compatriotes. Ell, que es veu que no vol enganyar ningú, diu que les víctimes foren disset i no quinze. Les dues que sobren (a efectes processals) no foren incloses al sumari per causes no divulgades. Jeffrey Dahmer, que es veu que abomina les exageracions, es va mostrar escandalitzat perquè un diari publicà que s'havia menjat el seu company de cel·la mentre esperava d'ésser jutjat. Dolgut, Dahmer comentà: "Són increïbles les coses que diuen." Però els qui mereixen els honors que brinda

el Guinness són els membres del jurat, que van considerar que Dahmer no és boig. I, sobretot, cal rendir homenatge a l'Estat de Wisconsin, que ha imposat quinze cadenes perpètuas a Jeffrey Dahmer. És evident que això dóna una nova dimensió (quan semblava que ja les tenia totes) al concepte de perpetuïtat. Si vol pagar el seu deute amb la societat, Dahmer haurà de tenir una salut de ferro i una paciència de sant. Ens enterrarà a tots...

Si el Guinness concedeix menció a institucions —cosa que ignoro—, crec que la Comissió del Quinto Centenario que organitza l'Expo seria un candidat amb bases fermes. La premsa del dia vint-i-u del mes en curs va do-

nar la notícia que l'endemà de l'incendi que va destruir el Pabellón de los Descubrimientos van ésser distribuïts a corre-cuita els extintors previstos per a la protecció contra el foc. Cal reconèixer que va venir d'un pèl, perquè un dia de retard en celebracions de cinc segles no és res.

El pavelló de Catalunya també devia passar els seus moments d'angúnia. El director de les obres, senyor Francisco Pérez González, en ésser preguntat pels periodistes si comptava amb extintors, respongué que n'hi havien assignat cinquanta, però que no sabia on eren. Es procedí a l'interrogatori de diversos treballadors i es descobrí (petit descobriment per a afegir al gran) que els aparells contra incendis eren al soterrani i que encara no els havien desembalat.

Si el Guinness només dedica atenció a les persones, hi ha un altre aspirant relacionat amb l'Expo. El secretari general del Partit Comunista d'Andalusia ha declarat que l'única manera d'atenuar el mal efecte (allò que en diuen guardar la cara) consistiria a "obrir el pavelló costi el que costi, encara que no es pugui fer fins al setembre o l'octubre". L'home té raó: després de cinc-cents anys, ara no ve d'uns quants dies, ni tindria sentit anar amb presses. És més: potser sense córrer tant es

podrien evitar les goteres, els incendis i altres desgràcies que amenacen l'esperit festiu propi de les celebracions.

